

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேசாயம் நம: கம்:

ஹரிஸமய த்வாகரம்.

தோகுதி 2.

VOL. 2

குரோதன

வருஷம்

சித்திரை

பகுதி 4.

No. 4.

1925.

APRIL

&

MAY

“தனக்குவலையில்லாதான்னுச்சேர்த்தார்க்கல்லான்
மலக்கவலைமாற்றவரின” — தேய்வட்டலவர்.

பொருளடக்கம்.

1. ஸ்ரீ சாமாஜிக வித்தாந்த ப்ரவாகினை: உபய
வேதாந்தனதவான், நிம்மப்பெருமான் ச்வாதி,
நாசப்பங்காதி. ... 13
2. ஸ்ரீ வைஷ்ணவதத்துவதிவாகரம்: ஸ்ரீமத் ப்ரம
ஹர்ஸினைத்யாதி திருமங்கிருஞ்சேரலை லீயர்
ஸ்வாமி ... 18
3. திருமண்காப்புசுவபவம்: — S. V. ஸ்ரீமத
பிரான் பிள்ளையவர்கள். ... 81
4. அருளிச்செயலும் ஸ்ரீபக்தானந்தனும்: — ... 91
5. நன்கொடை: — ... 93
6. மதிப்புகை: — ... 94
7. இசாமாயினத் திருப்புகழ்: — ... 17

பண்டித. ஆ. அரங்கதாமா நுஜன்-பத்திராதிபன்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 2. [தனிப்பிரதி அனு 1.
வி. டி. சர்தி பிரத்தியேகம். அதனை தேசங்களுக்கு 2-8-0
மதுரை, தெற்கு வாட்டித் தெரு,
ஹரிஸமய த்வாகரம் பிரஸிர், பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீமதேதராமா நுஜாய நம:

ஹரிஸம்ய திவாகரம்.

தொகுதி 2. குரோதனவஸு சித்திரைமீ பகுதி 4.
VOL. 2. APRIL & MAY 1925. No. 4.

ஸ்ரீ ராமா நுஜ ஸித்தாந்த ப்ரகாசிகை.

காரப்பங்காடு,

உபயவேதாந்த வித்வான் ஸ்ரீ சிங்கராசார்யஸ்வாமி எழுதுவது.

[69-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

—o—o—o—

இப்படி அநேக ப்ரமாணங்களால் உபாஸ்ய குணங்களே அநுபாவ்யங்களென்றறியத்தகும். இப்படியே சொல்லும்பகஷ்த்தில், “ஸர்வம் ஹ:பச்யதிஸர்வ மாப்நோதி ஸர்வச:” என்கிற சுருதியில் விசேதனன் முக்திதேசையில் ஸர்வ குணங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக் கிறான் என்றும், அநுபவிக்கிறானென்றும் சொல்லுகிறபடியால் இது கூடுமப்படி யெங்ஙனே பென்னில், இந்த ஸர்வசப்தம் “ஸர்வேப்யோ தர்ச பூர்ண மாஸேன” என்னுமாப்போலே உபாஸ்யகுண ஸமுதாய ப்ரமாம். அல்லது ஸர்வவித்யா நுயாயியான அநந்தத்வத்தில் ஸாமான்ய ரூபேண ஸர்வகுணங்களும் விஷயமாகையால் ஸர்வகுணங் களும் உபாஸ்யங்களாயும் அநுபாவ்யங்களாயு மிருக்கலாம். அங் கனமன்றிக்கே, எந்த உபாஸனத்தில் எந்த குணங்கள் ப்ரகாரங் களாயும் விசேஷ்யங்களாயுமிருக்கும் அந்த குணங்கள் உபாஸன பலமான அநுபவதேசையில் ப்ரகாரங்களாயும் விசேஷ்யங்களாயு மிருக்கும், என்றும் சொல்லலாம். இந்த விஷயம் வேதாந்த தீபத் தில், “ஏகஆத்மநா சரீரே பாவாத்” என்கிற ஸூத்ர வ்யாக்யாநாவ ஸாதத்தில், “அந்யதா ப்ராப்ய உபாஸ்யயோ: ப்ரகாரபேதாத் யதாக் குது ரஸ்மிந்நிதி விருத்யதே” என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும், அந்தக்கேருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளுக்கும் வ்யவஸ்திதங்களாயுள்ள கைங்கர்யங்களில் மற்ற நித்யர்களுக்கும் முக்தர்களுக்கும் ஸகல கைங்கர்யங்களும் செய்ய போக்யதை யிருப்பதால் அதிகாரமிருந்தபோதிலும் பகவத் ஸங்கல்ப விசேஷத்தாலே ருசியில்லாமலிருந்தபோதிலும், எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியான பகவத்விஷயத்தில் அந்தந்த அதிகாரிகளால் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களாலுண்டான பகவந்முகோல்லாஸாதபவ ஜனிதாநந்தம் ஐகாஸ்யத்தாலே எல்லாருக்கும் ஸமமாயிருப்பதால் ஆந்தஸாம்யம் ஏற்படுவதுபோலே அநுபவ விஷயத்திலும் அந்தந்த குணவிசிஷ்ட ப்ருஹ்மோபாஸந ஜந்ய பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே அந்தந்த குணவிசிஷ்ட ப்ருஹ்மாநுபவம் ஏற்பட்டாலும் கீழ் நிருபித்தபடி பல தாரதம்யம் இராது.

அநுபாவ்யகுணங்கள் ப்ரத்யேகம் அபரி:சிந்நங்களாகையாலே மற்ற குணங்களில் நெஞ்சு செல்லப் ப்ரஸக்தியில்லாமையால், உபாஸ்ய குணங்களே அநுபாவ்யங்களாகலாம். ஆதலால் ஸர்வஜ்ஞதைக்கும் குறைவில்லை. இப்படியான ப்ரகாரத்தாலேதான் பெரியாழ்வார் முகப்பில் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களில் திருவுள்ளம் செல்ல, ஜ்ஞான சக்திகளில் அறிவு செல்லாது மங்களாசாஸநத்தில் ப்ரவர்த்தித் திருப்பதாலும், அப்படியே கீத்யவிபூதியில் திருவநந்தாழ்வான், “ஆங்காரவார மதுகேட் டழலுமிழும்” என்கிற பாட்டின்படி ஈசுவரனுடைய ஜ்ஞான சக்திகளில் அறிவு செல்லாமல் அஸ்தானே பயசங்கையைப் பண்ணுகிறாரென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், இதை அநுஸரித்தே பட்டரும், “ஸ்நேஹா தஸ்தாந ரக்ஷா வ்யஸநி பிரபயம் சங்கசக்ராபிமுக்கயை” என்று அருளிச்செய்திருப்பதாலும், அந்தந்த வித்யைகளில் உபாஸ்யங்களாக ஏற்பட்ட குணங்களே அநுபாவ்யம் என்னுமிது உபபன்னமாம்.

ஆனால், தேசிகன் “உபாஸித குணாதேர்யா ப்ராப்தாவப்யபஹி ஷ்க்ரியா ஸா தத்க்ருத நயக்ராஹ்யா நாகாராந்தர வர்ஜநம்” என்று அருளிச்செய்திருப்பது கீழ் நிருபித்தபடி ஸாமான்யரூபமாகவாவது, ப்ரதி ஸ்வீகார ரூபமாகவாவது எல்லா குணங்களும் அநுபாவ்யங்களாயிருப்பதால் விசேஷமில்லை.

இப்படியிருந்துள்ள பக்தி ஈசுவரனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு நுத்தையன்று. (ஆகையால் ஜ்ஞானமுள்ளவர்களுக்கும் அரிதிலடையத்தக்க பக்தியுள்ளவர்களுக்கும் ப்ரபத்தியில் அதிகாரம் உண்டாகத் தடையில்லை.) ஈசுவரனுக்கு அத்தியந்த பரதந்த்ரமாயிருக்கையாவது “யஸ்யாத்மா சரீரம்” என்கிற சுருதிப்ரகாரம் சேதநஸ்வரூபம் ஈசுவரனுக்கு சரீரமாகையால் அந்த சரீராக்ஷணம் சரீரியான ஈசுவரனுக்கே ப்ராப்தமாயிருக்கையாலே ஸ்வாக்ஷணே ஸ்வார்வயஸூசகமான உபாயாநுஷ்டானத்தில், ப்ராப்தியில்லாமை. அப்படியன்றிக்கே கேவல பரதந்த்ரமாயிருக்கையாகவைத்து அவன் விதித்த உபாயத்தை அவன் கொடுத்த கர்த்ருத்வசக்தியைக்கொண்டு அநுஷ்டிக்கை எனினுமாம்.

இவற்றுள், கீழ் நிருபித்த அத்யந்த பரதந்த்ரமே சேதனனுக்கு நிஷ்க்ருஷ்ட ஸ்வரூபம். இந்த விஷயத்தைத் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான், “தன்னுல்வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே; அவனுல்வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே” என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். இங்ஙனமன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ரராய்க்கொண்டு செய்யும் உபாயாந்தரங்களை “மதிராபிந்து மிசிரமான சாதகும்ப மய கும்ப கேத தீர்த்த ஸலிலம்போலே அஹங்கார மிசிரமான உபாயாந்தரம்” என்று தியாஜ்யகோடியில் அருளிச்செய்திருக்கிறார். உபாயாந்தரநிஷ்டனுக்கு உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தி பராதீந கர்த்ருத்வ ஜ்ஞானமடியாகவே உந்திருப்பதால் அஹங்கார மிசிரமான என்கிற இடத்தில், ஆனால் என்று யத்பர்த்தமாகச் சொல்வது பொருந்தாது.

இந்த அத்யந்த பரதந்த்ரமாயிருந்ததில் நம:சப்தத்தால் ஏற்படுகிற அநந்ய சரணத்வரூபம். அந்த அநந்ய சரணத்வமும் கீழ் நிருபித்தபடி உபாயாந்தராநுஷ்டானத்துக்கு யோக்யதையில்லாமை. இப்படியிருந்துள்ள அநந்ய சரணத்வத்தை ப்ரபத்திக்கு அதிகாரமாக, “அநந்ய சரணத்வாதே: அதிகாரஸ்ய ஸித்தயே தாரஸ்ய நமஸ: சோபௌ ஸாரௌ தேசிகதர்சிதௌ” என்று தேசிகன் அருளிச்செய்தார்.

இந்த அர்த்தத்தை நம்முடையவரும் பெரிய திருவந்தர்தியில் “நெறிகாட்டிநீக்குதியோ நன்பாக்கருமா, முறிமேனிகாட்டுதியோ” என்றருளிச் செய்தார். இதன் அர்த்தம், நான் தமயந்திக்கு வழி காட்டினாற்போல் உபாயந்தாங்களைக்காட்டி உன்னைவிட்டு நீங்கும் படி செய்கிறாயோ? அல்லது உன்னுடைய திருமேனியை நீயே நான் காணும்படி செய்கிறாயோ? என்பது. “யமேவைஷ விவ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்று சுருதியிலும் வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த சுருதி ஈசுவரனுடைய நிர்ஹேதுக விஷய காரத்துக்கு ப்ரமாணம் என்பது ஸுஸ் பஷ்டம். “உபபத்தே:ச்ச” என்கிற ஸூத்ர வ்யாக்யானாவஸரத்தில் பாஷ்யகாரர், “யமேவைஷ விவ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம்ஸ்வாம்,” என்றும், “அநந்ய உபாயத்வ ச்ரவணாத்” என்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறார். திருமந்தரத்தில் இருக்கும் நம: சப்தத்திற்கு அலிப்பித்தம் ஸம்ஹிதையில், “பாதோ நகார உத்திஷ்ட:” என்கிற சுலோகத்தாலே, ஈசுவரனே உபாயமென்று வ்யக்தமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியே ப்ரபத்திக்கு அதிகாரிகளை விதிக்கிற “இதம்சரண மஜ்ஞாநாம்” என்கிற சுலோகத்தில் “இதமேவ விஜாநதாம்” என்று விஜாநத் சப்தத்தாலே ஈசுவரனுக்கு அத்யந்த பரதந்தரம் சேதன ஸ்வரூபம் என்கிற ஜ்ஞானமுடையவனுக்கு என்று அர்த்தம் விவக்ஷிதமாகையால், பாரதந்தரிய ரூப ஸ்வரூப ஜ்ஞானமுடையவர்களுக்கு ப்ரபத்தியில் அதிகாரம் என்று ஏற்படுகிறது. ஆனால் “விஜாநதாம்” என்கிற இடத்தில் உபாயந்தர விஷயத்தில் ஜ்ஞானவான்களையிருந்தும் அதை அநுஷ்டிக்க சக்தியில்லாதவர்கள் என்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டும். அப்படி அர்த்தத்தை விவக்ஷிக்காமலிருந்தால் விசேஷ ஜ்ஞானமுள்ள வ்யாஸாதிகள் பக்தியோக நிஷ்டர்களாகவே யிருப்பதால் அந்த அர்த்தம் அநுபபந்நமாகும் என்னில், ‘விஜாநதாம்’ என்கிற இடத்தில் அசக்தியைச் சொல்லும்படித்தல் அது லக்ஷ்யார்த்தமாகும். வாச்யார்த்தம் உபபந்நமாமிடத்தில் லக்ஷணை கூடாதாகையால்-அந்த லக்ஷ்யார்த்தம் அநுபபந்நமாம். வ்யாஸாதிகள் அதிகாரிபுருஷர்களாகையால் அந்த அதிகாராரம்பக ப்ராபந்த

கர்மாவினுடைய ப்ராபல்யத்தாலே ப்ரபத்தியி லிழிந்தார்களில்லை. ஆதலால் ப்ரபத்யுபதேசத்துக்கு உபயுக்தமான ஜ்ஞானாதிக்யம் இருந்தபோதிலும், அநுஷ்டானபயிகமான ஜ்ஞானபூர்த்தி இல்லை யென்பதை அவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அங்ஙனமன்றிக்கே பக்த்யாத்யநுஷ்டான ஜ்ஞானசக்தி பரிபூர்ணர்களான அர்ஜுநன் நாதமுனிகள்போல்வார்கள் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்க ப்ரஸக்தியில்லை.

ஆனால் விளம்பாக்கமதையாலே ப்ரபத்தியில் இழிந்தார்களோ வென்னில் அவதார சஹஸ்ய ஜ்ஞானங்க பக்தியோகாநுஷ்டானத்தால், அந்த சரீராவஸாநத்திலேயே “த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜம்” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி பலம் ஏற்படுகிறபடியால் ப்ரபத்தியில் இழிய ப்ரஸக்தியில்லை. ஆனால் அசக்தர்களுக்கு அதிகாரம் இந்த சுலோகத்தில் எந்த பதத்தால் ஏற்படுகிறதென்னில், “இதம் சரண மஜ்ஞாநாம்” என்கிறவிடத்தில் “அவித்யாத:” என்கிற பட்டர்ஸ்ரீஸூக்தியின்படி வித்யாபாவவாங்களைச் சொல்லுகையாலே “தவே வித்யே விதிதவ்யே” என்கிற சுருதியின் படி சாஸ்த்ர ஜன்யஜ்ஞானத்தையும், பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞானத்தையும் வித்யாசப்தம் சொல்லுமாகையாலே அசக்தியாலும் சாஸ்த்ர பர்யதாஸத்தாலும் ஏற்படுகிற வித்யாபாவத்தைச் சொல்லுகிறபடியால், சக்தியாலேயே இந்த அஜ்ஞாபதமானது அசக்தர்களையும் சாஸ்த்ரபர்யதஸ்தர்களையும் சொல்லுமாகையாலும், “விஜாநதாம்” என்கிற இடத்தில் லக்ஷணிகமாக அசக்தியைச் சொல்லுமதிற்காட்டில் இவ்விடத்தில் அசக்தியைச் சொல்லுவதே ஸ்வரஸமாகையாலும், விஜாநநாமென்ற பதம் அத்யந்த பாரதந்தரியஜ்ஞானமுடையவர்களையே சொல்லுவதென்பது உசிதம். இந்த சுலோகத்துக்கு வ்யாக்யானரூபமாக நடாநூரம்மாள் அருளிச்செய்த, “ஸத்ருசோபாய வைதூர்யம் ஸாக்ஷாத் பகவதோ விதந், ஸர்வஜ்ஞ: சரணம் யாதி யோகமார்க்க பராங்முக: என்கிற சுலோகத்தில், விஜாநதாம் என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தமாக, பகவானுடைய ஸத்ருசோபாய வைதூர்யத்தை அறிந்த ஸர்வஜ்ஞநாயிருக்கிறவன் யோகமார்க்கத்தில் பராங்முகனாய்க் கொண்டு ஈசுவரனையே சரணமாக அடைகிறுனென்று திருவுள்ளம் பற்றியபடியாலும், யோகமார்க்க பராங்முக:” என்று சொல்லுகை

யாலே பக்த்யநுஷ்டானத்தில் சக்தியிருக்கச் செய்தேயும் அந்த அநுஷ்டானத்தில் அநாதாம் தோற்றுகையாலும், சத்ருசோபாய வைதூர்யமென்கிற விடத்தில், ஈசுவரனுக்கு சத்ருசமான உபாய மில்லை; ஈசுவரனே உபாயம்; அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தைத் தவிர வேறு உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கக் கடவனல்லன் என்று அர்த்தம் ஏற்படுவதால் “விஜாநதாம்” என்கிற பதமானது ஸ்வரூப விருத்தத்வ ஜ்ஞாநமுடையவர்களையே சொல்லுகிறது.

(தொடரும்.)

~*~

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீவைஷ்ணவதத்வதிவாகரம்.

[64ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

~*~

சும— ஸ்வாமி! “சொல்லாமவிடு சுருதியாம்” என்று முன்னருளிச்செய்தபடி தேவரீர் விநோதமாகச் சொல்லுவதும் அடியேனுக்கு வேதப்ரமாணந்தான். அடியேன் மந்தமதி. குருவியின் தலையில் பனங்காயை வைப்பதுபோல “நீயே கற்றுக்கொள்” என்று பாரத்தைச் சுமத்துவது நிபாயமா? தத்வ விஷயங்களைப் போதிப்பிக்கின்ற நூல்களைத் தானே கற்றுக்கொண்டால் பலிக்குமா? உபதேசவாயிலாக வராத வித்யை பலிக்காதென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேனே. இது நிற்க, முன்காலத்தில் சிஷ்யர்கள், ஆசார்யன்வாசலில் துவண்டு அவருக்குரிய குற்றேவல்களை வெறுப்பின்றிப் பல்லாண்டுகள்செய்து உபதேசங்களைக் கேட்டிருக்கிறார்கள். புஸ்தகத்தைத் தானேபார்த்துத்தெரிந்துகொள்வது உசிதமாயிருக்குமாகில் அவர்கள் அவ்வாறு கஷ்டப்படுவார்களா? ஆதலால் உபதேசத்தால் வராத வித்யை பலிக்காதென்பது திண்ணம். இனிமேலும் அடியேனைப் பரீக்ஷிக்காது முற்கூறியவற்றை விளக்கியருளவேண்டும்.

சுரு— “தத்வார்த்தங்களைத் தெரிவிக்கின்ற நூல்களைத் தான் தோன்றியாகப் பார்க்கலாகாது” என்று நீ கூறியதற்கு மிகவும் மகிழ்வடைகிறேன். நிற்க, நீ இங்ஙனங்கூறியதற்குப் பொருத்தமான சில விருத்தாந்தங்கூறுகிறேன்; கேட்பாயாக. வைத்தியசாஸ்திரத்தில் “ஜ்வரஸ்ய குருலங்கநம்” என்றும் “லங்கனம் பரமௌஷதம்” என்றும் சொல்லப்பட்டன. இவற்றை ஒருவன் தான்தோன்றியாகப்பார்த்து, லங்கனம் என்பதற்குத் தாண்டுதலெனப் பொருள்கொண்டு, தனக்கு ஜ்வரம் நோர்ந்தகாலத்தில் ஒரு பெரிய திண்ணையிலிருந்து மற்றோர் திண்ணையில் தாண்டினான். அதனால் அவனுக்கு ஜ்வரம் அதிகரித்து விட்டது. அப்பொழுது இவனுக்கு நோர்ந்திருக்கும் ஜ்வரத்தைப் போக்கிச் சுகப்படுத்துவதற்கு ஒரு வைத்யர் வந்தார். இவன் அவரைக்குறித்து ‘இகழ்ந்துபேசியதோடு வைத்யசாஸ்திரத்தையும் இகழ்ந்தான். வைத்யர் இவனை நோக்கி நீ இங்ஙனம் இகழ்வதற்குக்காரணம் யாதென வினாவினார். தனது விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்தான். வைத்யசாஸ்திரி நகைத்து நீ சாஸ்திரத்தின் ஸம்பரதாயத்தைக் குருமுகமாகவிருந்து அறிந்துகொள்ளாமல் விபரீதார்த்தஞ் செய்துகொண்டு சாஸ்திரத்தை நிந்திப்பது முறையில்லை யென்றுசொன்னார்’ அப்பொழுது அவன் வைத்ய சாஸ்திரியைநோக்கி நும் வைத்யசாஸ்திரத்தில் லங்கனபதத்திற்குக் கூறிய பொருளென்ன என்று வினாவினான். அதற்கவர், அஜீர்ணத்தாலுண்டாகிய ஜ்வரத்திற்கு உபவாஸமாயிருத்தலே பரமௌஷதமாம். இங்கு இவ்வாறே லங்கன பதத்திற்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அதை விட்டு நீ “அபத்யம் க்ருத்வா சுசோத்யம் கரோதி” (மருந்திற்கு விநோதமாக அபத்யத்தைச் செய்வதால் கஷ்டம் நோர்ந்தபொழுது, தான் மருந்திற்கேற்றபடி நடந்தும் மருந்தின் குணதோஷத்தால் தனக்குக் கெடுதி நோர்ந்ததாகச் சொல்லிக்கொள்வது) என்பது போலிருக்கிறது என்று சொன்னார். இது கேட்ட அவன் மிகவும்

வியாக்ஷங்கொண்டு, பின் வைத்யசாஸ்திரத்தைக் குரு முகமாகவிருந்து : முறையாகக் கேட்டுத் தெளிந்தான். இன்னும் இவ்வாறே கர்ண பரம்பரையாகச் சொல்லப் பட்டுவரும் வரலாறுகளும் உண்டு. இதனால், தத்வ சாஸ்திரங்களைக் குருமுகமாகவிருந்து முறையாக அப்யஸிக்காவிட்டால் விபரீத பலமே வித்திக்குமென்பது வெளியாயிற்று.

ஸ்வாமி! மறையின் மறைபொருளெல்லாம் கீதையில் விஸ்தரிக்கப்பட்டதாக அருளுரை.

- (1) மறை என்பது என்ன?
- (2) அது எத்தனை வகைப்பட்டது?
- (3) அதற்கு அதிகாரியாவார்?
- (4) படிக்கவேண்டிய முறை எப்படி?
- (5) எத்தனைபாகமுள்ளது?
- (6) அதற்கு மறைபென்றுபெயர் வழங்குவதற்குக் காரணம் என்ன?
- (7) அதைப் படிக்கவேண்டியவன் இருக்கவேண்டும் முறை என்ன?
- (8) அதன் வழக்கம் என்ன?
- (9) விருத்தாசாரம் எப்படி?
- (10) அதை உபதேசிப்பார் யார்?

இது விஷயங்களைத் தெளிவாக அருளிச்செய்ய வேண்டும்.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதோமா நுஜாயநம :

* திருமண்காப்பு வைபவம்.

“போறுமூழ்கிமறைதூல்பிதற்றிமிடறும்பிளந்துபிறவித் தூராறுமாறுநினையாமலுங்கடொழிலேபுரிந்தசுமடர் ஓராறுபேதசமயங்களுக்குமுருவாகின்றவொருவன் ஈராறுநாமமுறைசெய்துமண்கொடிவொர்க்காணுமிமையோர்”

“தாழ்வறுசீரூர்த்துவபுண்டரந்தன்னைவிதிப்படியேதரித்துக்கொண்டு வேள்வியடிவாகியநாரணஞ்ராத்நையைவிரும்புகின்றார் வாழ்வுளதங்குலத்தோரையேமுதலேமுறையளவும்மனத்தால்வாக்காற் சூழ்வினையைப்பற்றறுத்துப்பாகதியையடைவிப்பார் துணையாயென்றும்”

ஒவ்வொருமதத்தினரும் தங்கள் தங்கள் மதங்களைக் குறித்துக்காட்ட ஒவ்வொரு அடையாளத்தைத் தரித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுள் வேதாந்தசமயிகள் அணிந்துகொள்ளும் குறிபுண்டரம் என்று பெயர்பெறுவதாகும்.

புண்டரம் என்றால் சேகை. அது நெற்றியில் தரிக்கப்படுவது. அது நான்குவிதம்— ஊர்த்துவபுண்டரம், திரியக் (திரி) புண்டரம், வர்த்துலாகாரம், அர்த்தசந்திராகாரம் என்பனவாம். பட்டாகாரம், திலகம் என்ற இரண்டையும் சேர்த்து ஆறாகவும் சொல்லுவர்.

ஊர்த்துவபுண்டரமாவது நெற்றியில் நாசிகாமூலமுதல், கேசபரியந்தம் மேல்நோக்கி மூன்றுரேகைகளாய் இடப்படுவது. திரியக் புண்டரம், நெற்றியில் குறுக்காக மூன்று ரேகைகள் தரிப்பது. பூர்ணசந்திரனைப்போல வட்டமாக இடப்படுவது வர்த்துலாகாரம். பாதிச்சந்திரனைப்போல இடப்படுவது அர்த்தசந்திராகாரம். சவுக்கமாகத் தரிக்கப்படுவது பட்டாகாரம். பூசணிவிதைபோல் தரிக்கப்படுவது திலகம்.

சாதாரணமாக, பிராமணருக்கு ஊர்த்துவபுண்டரமும், கூத்தர்

*இது, திருமேல்வேலி ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயதர்ம அபிவிர்த்திசங்கத்தின் வெளியீடாக ஸ்ரீமான், S. V. கள்ளப்பிராண்பிள்ளையவர்கள் எழுதியதிலின்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது.

ரியருக்கு திலகமும், வைசியருக்கு பட்டாகாரமும், சூத்திரருக்குத் திரிபுண்டரமும், விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பிராமணருக்கு ஊர்த்துவபுண்டரமும், அரசருக்குப்பிறையின் தீற்றும், வணிகருக்கு வட்டமும், சூத்திரருக்குத் திரிபுண்டரமும், உரியனவாம் என்றும் கூறுவர்.

ஊர்த்துவபுண்டரம் ஊர்த்துவலோகமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத் தைச் சேர்ப்பிப்பது. திரிபுண்டரம் சிவலோகத்தை அடைவிப்பது. மற்றைய நான்கும் அர்த்தகாமங்களைத் தருவன.

ஊர்த்துவபுண்டரம் கோபி சந்தனத்தினாலாவது, துளசிவேர் அடி மண்ணினாலாவது, வெள்ளைமண்ணினாலாவது இடப்படுவது. திரிபுண்டரம் அக்ரிஹோத்ரம்செய்வதனாலுண்டாகிய நீற்றினால் (சாம்பலால்) தரிக்கப்படுவது. மற்றைய நான்கும் மண்ணினாலாவது சந்தனத்தினாலாவது இடப்படுவன.

பிராமணருக்குத் திருமண்ணும், சூத்திரியருக்குச் சந்தனமும் வைசியருக்கு வில்வலேரும், சூத்திரருக்கு வெண்ணீரும் புண்டர தாசனத்திற்குப் பனவாக விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

விஷ்ணுவின் அவதாரமான வராகபகவான் பூமியைச் சமுத் திரத்திலிருந்து எடுத்து மேலே ஸ்தாபித்துத் தனது திருமேனியை உதறினார். அப்பொழுது அவர் ஜடையிலிருந்து வெளுத்தமண் ணும், முக்கிலிருந்து மஞ்சள்மண்ணும், காலிலிருந்து சிவப்புமண் ணும், உரோமத்திலிருந்து கறுப்புமண்ணும் உண்டாயின.

கறுப்புமண் சாந்தியையும் சிவப்புமண் வசியத்தையும், மஞ் சள்மண் ஐசவர்யத்தையும், வெளுத்த மண் மோக்ஷத்தையும் கொடுப்பனவாம். கறுப்புமண் சம்பத்தையும், சிவப்புமண் ஆரோக்கியத்தையும், மஞ்சள்மண் ஜ்ஞானத்தையும், வெள்ளைமண் மோக்ஷத்தையும் தரும் என்றும் சொல்லுவர்.

ஊர்த்துவபுண்டரம் இரண்டு; சச்சித்ரம், அச்சித்ரம் என. சச் சித்ரமாவது இடைவெளியோடு கூடியது. அச்சித்ரம் இடைவெளி யில்லாமல் தண்டம்போல் ஒரேரேகையா யிடப்படுவது. திரிகுண பேதத்தால் புண்டரம் நான்குவிதமென்றுஞ் சொல்லுவர். அவை ஆமரம், ஆர்ஷம். ஆசரம், மானவம் என்பன. வெளுப்புமண்ணை

லாவது ஆமரம், சந்தனத்தாலாவது ஆர்ஷம், பஸ்மத்தாலாவது ஆச ரம், குங்குமம் முதலியவைகளாலாவது மானவம். அவை முறையே சாத்தவிகமும், ராஜசமும், தாமசமும், ராஜசதாமசமுமாகிய குணங்க ளுடையன.

ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தவிர மற்றையதேவதைகளுக்கு அடி மையில்லாத அந்நப்பார்ஹசேஷ பூதனாகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு உரி யது திருமண்காப்பு. அதாவது சுவேதமிருத்திக ஊர்த்துவ புண்டரம். இது திருமால் அடியாரான சகலஜாதியாருக்கும் பொது. அத் திருமண்காப்பு, நல்லதாயும் வெளுப்பாயு மிருக்கிற மண்ணினால் நாசிகாமுலமுதல் புருவத்தின் இடை வரைக்கும் இரண்டு அங்குலத் திற்கு அதிகப்படாமலும், ஒரு அங்குலத்திற்குக் குறையாமலும், பாதிமலர்ந்த தாமரைப்பூப்போல அல்லது அஷ்டமி சந்திரனைப் போலப் பீடமும், அதை ஒட்டியே ஊர்த்துவமுகமாய்க் கேசம் வரைக்கும், மேல்நோக்கிய இரண்டு ரேகைகள் ஒவ்வொரு அங்குல முடையவைகளாயும், புருவத்தினுடைய நடுமுதலாகக் கேசம்வரைக் கும் இரண்டு விரங்கிடை அகலத்திற்கு அதிகப்படாததாயும், ஒரு அங்குலத்திற்குக் குறையாமலுமிருக்கிற அகலத்தையுடைய இடை வெளியும் அந்த இடைவெளியில் தீபஜ்வாலையோல் தரிக்கப்பட்ட சிவந்த ஸ்ரீ சூர்ண ரேகையுமுடையதாயிருக்கும். ஒரு அங்குலபீடம் என்று சொல்லியிருப்பதை வடகலைத் திருமண்காப்புக்கு ஆதார மாகவும் இரண்டு அங்குலமென்று சொல்லியிருப்பதைத் தென்கலைத் திருமண்காப்புக்கு ஆதாரமாகவும், கொள்ளுகிறார்கள்.

திருமுட்டம், வேங்கடம், அரங்கம் முதலிய பகவானுடைய கேஷத்திரங்களிலுள்ள புஷ்கரணிகளிலாவது அந்த கேஷத்திரங்களி லுள்ள மலையின் உச்சியிலாவது, நதியின் கரையிலாவது, வில்வமாத் தின் அடியிலாவது, ஜலாசயங்களிலாவது, சமுத்திரக்கரையிலாவது, புற்றிலாவது, பகவானுக்கு அபிஷேகம் செய்த தீர்த்தம் ஓடுகிற இடத்திலாவது திருமண்காப்பிட மண் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். துளசியடிமண் மிகச்சிறந்தது.

வேதமந்திரங்களைச் சொல்லி வெள்ளைநிறமுடைய மண்ணு லேயே விஷ்வக்ஸேனார் முதலான கணங்களும் சனகாதிகளும் புண் டரம் தரிக்கிறார்கள். இது சிஷ்டாசாரம்.

வேதமந்திரம் சொல்ல அருகாக எல்லாதவர்களும் அது தெரியாதவர்களும் வெளுத்த மண்ணைத் திருமந்தரம் த்வயமந்தரம் இவைகளைச் சொல்லிக் குழைத்துத் த்வயத்தினாலேயே மந்தரித்து நெற்றி முதலான இடங்களில் விரலினால் தரிக்கவேண்டும். இந்தப் புண்டரத்தை நேராயும், நன்றாயும், பரிசுத்தமாயும், மிகவும் பிரகாசமாயும் தரிக்கவேண்டும்.

காமத்தை அடைய விரும்புகிறவன் அதாவது மைந்தரை விரும்புகிறவன் (அநாமிகை) மோதிரவிரலினாலும், மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் (தர்ஜனி) ஆள்காட்டிவிரலினாலும், ஆபுளை விரும்புகிறவன் (கனிட்டிகை) சுண்டுவிரலினாலும், புஷ்டியை (பொருளை) விரும்புகிறவன் (ஆங்குட்டம்) கட்டைவிரலினாலும் திருமண் தரிக்கவேண்டும். நடுவிரலாலும் நகத்தினாலும் அதனை இடுதல் கூடாது. அது கோரருபமாயிருக்கும்படி ஒருநாளும் இடக்கூடாது.

பன்னிரண்டு (த்வாதச ஊர்த்துவ) புண்டரங்களைத் தரிக்கும் இடங்களாவன:- (1) நெற்றி (2) வயிறு (நாபிக்கு மேலே) (3) மார்பு (4) உள்கழுத்து (5) வயிற்றின் வலப்புறம் (6) வலதுகையின் மேல்பாகம் (7) வலக்கழுத்து (8) வயிற்றின் இடப்புறம் (9) இடதுகையின் மேல்பாகம் (10) இடது கழுத்து (11) முதுகின் அடிப்பாசம் (12) பிடரி.

மிகுதியை ஜலத்தைவிட்டு அலம்பித் தலையில் தரிப்பதுடன் சேர்த்து ஊர்த்துவபுண்டரம் பதின்மூன்று என்றும் சொல்லுவார்கள்.

நெற்றியிலும், கழுத்தின் மூன்றுபுறங்களிலும், பிடரியிலும், முதுகிலும், நான்கு அங்குல நீளமுள்ளவைகளாயும் வயிற்றில் மூன்றும் பத்து அங்குல நீளமுள்ளவைகளாயும், மார்பிலும், இரண்டு கைகளிலும் எட்டு அங்குலம் நீளமுள்ளவைகளாயும் திருமண் தரிக்கவேண்டும்.

பீடம் நெற்றியில் அஷ்டமி சந்திரமண்டலம்போலாவது, பாதி விகசித்த தாமரைப்பூப்போலாவது இருக்கவேண்டும். மற்ற இடங்களில் சதுரமாக இருக்கவேண்டும்.

மேற்சொன்ன பன்னிரண்டு இடங்களிலும் புண்டரங்களைத் தரிக்கும்போது சொல்லவேண்டிய மந்தரங்கள்:—நெற்றியில் கேசவாயநம:, வயிற்றில் நாராயணாயநம:, மார்பில் மாதவாயநம:, உள்கழுத்தில் கோவிந்தாயநம:, வயிற்றின் வலது பாகத்தில் விஷ்ணவே நம:, வலதுகையில் மதுசூதனாய நம:, வலக்கழுத்தில் த்ரிவிக்ரமாய நம:, வயிற்றின் இடது பாகத்தில் வாமநாயநம:, இடதுகையில் ஸ்ரீ தராயநம:, இடது கழுத்தில் ஹ்ருஷீகசாய நம:, முதுகின் அடிப்பாகத்தில் பத்மநாபாய நம:, பிடரியில் தாமோதராய நம:, பதின் மூன்றுவதாகிய சிரசில் வாசுதேவாய நம:

கேசவாதி நாமங்களைச்சொல்லி இடப்படுவதால் ஊர்த்துவபுண்டரத்திற்குத் “திருநாமம் என்று பெயராயிற்று.

இடவேண்டிய இடங்கள் பதின்மூன்று என்றும், பன்னிரண்டு என்றும், எட்டு என்றும், ஆறு என்றும், நான்கு என்றும், ஒன்று என்றும் சொல்லுவார்கள். மேலே சொன்ன பன்னிரண்டு இடங்களில் கழுத்தும் பிடரியும் இரண்டு மேல்தோள்களும் (கழுத்தின் இருபுறங்களும்) தவிர்ந்தால், இடம் எட்டு, அதற்கு அஷ்டாஷ்டரம் மந்தரம். இரண்டு தோள்களும் “கழுத்தின் இருபுறங்களும், மார்பும் நெற்றியும் ஆகிய இடங்கள் ஆறுக்கு, கேசவன் முதல் மதுசூதனன் முடிய உள்ளனவும், மார்பும், நெற்றியும், இரண்டு தோள்களும் ஆகிய நான்கு இடங்களுக்குக் கேசவன், அச்சுதன், அநந்தன், கோவிந்தன் என்பனவும், நெற்றிக்கு மட்டும் கேசவன் என்பதும் மந்தரங்களாம். ஸ்திரீகள் பிறைக்கீற்றுப்போலத் திருமணி டவேண்டும்.

திருமண்ணின் ஆகாரங்கள் (வடிவு) ஆவன; தீபஜ்வாலை, வேணுபத்ரம் (மூங்கில் இலை), பத்மகுஜம் (தாமரை மொட்டு), குமுதம் (ஆம்பல்), மத்ஸ்யம் (மீன்), கூர்மம் (ஆமை), சங்கம் (சங்கு) திந் திருணீபத்ரம் (புளிய இலை). சூர்ப்பம் (சுளகு), மோஹினிபுஷ்பம் அல்லது தூர்த்தாரம் (ஊமத்தம்பூ) தண்டாகாரம், ஏகபாதாகாரம் (ஒருபாதம்) அக்னிஜ்வாலை (தீயின்ஜ்வாலை), என்பன. இவைகளெல்லாம் சாமான்ய வைஷ்ணவர்களுக்கு. அனன்யார்ஹசேஷ பூதனை பிரபன்னன் ஹரி-பாதாகாரமான புண்டரமே தரிக்கவேண்டியது.

ஊர்த்துவபுண்டரத்தின் இரண்டு ரேகைகளுக்கு மத்தியிலுள்ள இடையிடத்தில் ஸ்ரீ சூர்ணத்தை தரிக்கவேண்டும். ஸ்ரீ என்றால்

ஹரித்ரை (ஹரித்ரா—மஞ்சள்) ஹரித்ரையாவது-பகவானுக்கு இஷ்டமானது. அதன்பொடி ஸ்ரீ சூர்ணம். அது சிவந்த நிறமாயிருக்கவேண்டும். அது ஸ்ரீவர்ணமாயும், ஆதித்பவர்ணமாயும், அக்னிவர்ணமாயும், அருணவர்ணமாயும், பதுமவர்ணமாயும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மஞ்சள்நிறம் ஜ்ஞானத்தையும் நீலநிறம் தர்மத்தையும், கறுப்பு நிறம் காமத்தையும், சிவப்புநிறம் மோக்ஷத்தையும் தருவதால் சிவப்பு நிறமே உத்தமமானது.

மேலும் குமரிமுதல் இமயம்வரை உடையவர் ஸ்ரீ சூர்ணமென்று சிவந்த ஸ்ரீ சூர்ணத்திற்கே பிரசித்தியிருக்கிறது. ஸ்ரீ சூர்ணம் தங்கநிறமாயிருக்கும் என்று சொல்லப்படுவதாலும், தங்கம் மஞ்சள்நிறமாதலாலும், ஸ்ரீ சூர்ணம் மஞ்சள்நிறமாயே யிருக்கவேண்டுமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். தங்கத்தை அதிக மெல்லிய தகடாக அடித்துப்பார்த்தால் அது சிவப்பாகவேயிருக்கும்ென்பதை இவர்கள் பரிசுதித்துத் தெரிந்துகொள்வதாக. சுத்தப் பொன்னைச் செம்பொன் என்று வழங்குவதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

புருஷர்கள் புருவத்தின் நடுமுதல் கேசம் வரைக்கும், தீபாகாமாயும் சுமங்கிலிகள் முங்கில் இலையைப் போலவும் கன்னிகைகள் பூசணி விரைபோலவும் வைதவ்யமடைந்தவர்கள் என்னப்போலவும் ஸ்ரீ சூர்ணம் தரிக்கவேண்டும்.

நல்லதாயும் சிவந்துமிருக்கிற மஞ்சளை பால்குன (மாசிமாசம் சுக்லபக்ஷம் முதல்) ஏகாதசியில் பொடித்து, கஸ்தூரி, குங்குமப்பூ, சுவர்ணசந்தனம், கருப்பூரம் துளசி முதலியவைகளைச் சேர்த்துப் புஷ்பவாசனைகளை யூட்டி ஸ்ரீய:பதிக்கு ஸமர்ப்பித்து அதிகமாக வேத மந்த்ரங்களால் பூஜித்து, பெரிய பாகவத கோஷ்டிக்குச் சமர்ப்பித்துத் தாங்களும் தரிக்கவேண்டும். கஸ்தூரி முதலானவைகளைச் சேர்க்க சக்தியில்லாவிட்டால் படிகாரம் சேர்க்கலாம். ஸ்ரீ சூர்ணமானது லக்ஷ்மீ ஸ்வரூபமானது. மஞ்சள் காப்பைத் தரித்துக் கொண்டு லக்ஷ்மியை அதில் ஆவாகனம்செய்யவேண்டும்.

மேலே குறித்திருக்கிற பன்னிரண்டு இடங்களிலும் இடப்படும் மஞ்சள்காப்புக்கு மந்த்ரங்கள் முறையே:-

(1) ஸ்ரீ தேவியை நம: (2) அநிர்தோத்பவாயை நம: (3) கமலாயை நம: (4) லோகசுந்தர்யை நம: (5) ஸ்ரீ விஷ்ணுபத்நியை நம: (6) ஸ்ரீ வைஷ்ணவியை நம: (7) வராரோஹாயை நம: (8) ஹரிவல்லபாயை நம: (9) சார்ங்கிண்பை நம: (10) தேவதேவிகையை நம: (11) மஹாலக்ஷ்மியை நம: (12) லோகபூஜிதாயை நம: என்பனவாம்.

மேலும் ஊர்த்துவபுண்டரத்தைப் ப்ரணவஸ்வரூபமாகத் தியானிக்கச் சொல்லியிருப்பதால் [அகாரத்திற்கு அர்த்தம் ஸ்ரீமந் நாராயணன், உகாரத்திற்கு அர்த்தம் லக்ஷ்மி, மகாரத்திற்கு அர்த்தம் ஜீவாத்மாக்கள்.] ஸ்ரீமந் நாராயணனை இரண்டு ஹரிபாதாகாரமான ஊர்த்துவ ரேகைகளிலும், ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியை ஸ்ரீ சூர்ணத்திலும் ஜீவாத்மாக்களுக்கெல்லாம் பிரதானராயும் ஆசார்யராயுமிருக்கிப்படியாலும் அர்ச்சனா ப்ரகரணத்தில் பீடத்தில் ஆதிசேஷனை ஆவாகனம் பண்ணச்சொல்லி சாஸ்திரவிதியிருப்பதாலும் “ராமாநுஜஸ்த்வாதிசேஷ:” என்னும் நிகண்டுபலத்தாலே ராமாநுஜ என்று ஆதிசேஷனுக்கே முக்கியமான பெயராகையாலும், ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரைப் பீடத்திலும், அந்த அந்த மந்த்ரங்களினால் ஆவாகனம்பண்ணி த்யானம் செய்யவேண்டியது முக்கியமாகையாலே, ஊர்த்துவபுண்டரம் ப்ரணவ ஸ்வரூபமாகிறது என்பது தெளிவு.

மேலே சொல்லியிருக்கிறபடி சத்சித்ர சுவேதமிருத்தி கோர்த்துவ புண்டரம் அணிபவர்களைச் சகல லோககாரணனும் நாரணன் எந்தத்துன்பமும் எய்தாதபடி காக்கும். அதனால்தான் இதற்குத் “திருமண்காப்பு” என்று பெயர். இதை அணிபவர் திருமாலின் அருள்பெற்றுப் பாதகம் எல்லாம் தொலைத்துப் பரமானந்தம் பயிவார். இப்புண்டரத்தைத் தரித்து வேள்விவடிவாகிய நாராயணனுடைய ஆராதனை செய்பவர் தங்குலத்தோரை ஏழு தலைமுறையளவும் மனமொழி மெய்களால் செப்தவினைகளைப் பற்றறுத்துப் பாகதியை அடைவிப்பார்.

ஊர்த்துவபுண்டரங்களைத் தரிக்கிற பிராமணன் சம்சார பந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். ஊர்த்துவ புண்டரங்களின் நடுவில் லக்ஷ்மியோடுகூட நாராயணன் வசிக்கிறார். “ஆதலால் எவனுடைய சரீரத்தில் திருமண்காப்புகள் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவனுடைய தேகம் பகவானுக்குப் பரிசுத்தமான திருக்கோவிலாகிறது.

எவன் திருமண்காப்பைத் தரித்தானோ அவன் எல்லாப்புண்ய தீர்த் தங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்தவனாவான். எல்லா யஜ்ஞங்களையும் செய்தவனாவான். அவன் எல்லா லோகங்களிலும் பூஜிக்கப்பட்டவ னுப் விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு பரமபதத்தை அடைவான்.

இவனுக்குத்தான் மோக்ஷம் சித்திக்கிறது. திருமண்காப்புத் தரித்துக்கொண்டே நித்திய நைமித்திக கருமங்களையும் யஜ்ஞம், தானம், ஜபம், ஹோமம் தபசு முதலியவைகளையும் செய்யவேண் டும். அப்படித் தரிப்பதால் செய்யப்படுபவைகள் எல்லாம் வியர்த்தங் களேயாம். திருமண்காப்புத் தரித்துக்கொண்டு சிரார்த்தம் செய் தால் அனேகமாயிரம் கல்பகாலம் கையையில் சிரார்த்தம்செய்த பல னுண்டாகும். சிரார்த்தத்தில் திருமண தரித்தவர்களையே நுகர்விக்க வேண்டும்.

வேதபாராயணஞ்செய்யும்வே ளையிலும், வேள்விசெய்யும் பொழுதும், சாப்பிடுங்காலத்திலும், சுபகருமஞ்செய்யுந்தோறும் பூதபிசாசங்கள் அணுகாவண்ணம் ஊர்த்துவபுண்டரம் தரிக்கவேண் டும். ஊர்த்துவபுண்டரம் தரித்திருப்பவர்களைக் கண்டால் யம தூதர்கள் நாகத்தைக்கண்டு அடங்கும் தவளைபோலாவார்கள். மேற் சொல்லியவை திருமண்காப்புத் தரிப்பதன் பலன்களாம்.

இனிச் சிலர், திருமால் திருவடியை அவர் அடியார் நெற்றியில் தரித்துக்கொள்வ திருக்கட்டிம், பெருமாளுக்கே அவர் பாதத்தை அவர் நெற்றியில் தரிப்பது அனுசிதமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அதன் உண்மையை அறிவிப்பது அவசியமாகும்.

அடியவருக்கு நெற்றியில் இடுவது ஹரிபாத ஆகாரமான (வடி வான) ஊர்த்துவபுண்டரம் (ரேகை) ஒழிய திருமால் திருவடியல்ல. அதைப்போல் ரேகையிடுவது, கோவில்களில் பெருமாளுக்கு திரு மஞ்சனஞ் செய்தல், திவ்யாபரணங்கள் தரித்தல், திருப்பரியட்டஞ் சேர்த்தல், போனகமளித்தல் முதலியவைகள் எம்பெருமானை அலங் கரித்து உபசாரஞ் செய்தலாகும். அப்பொழுது திருமண்கையும் அலங்காரத்திற்காக ஒரு ஆபரணம்போல் சாத்துகிறார்களேயொழிய வேறல்ல. மேலும் நாராயணன், சிஷ்யன் இருக்கவேண்டிய இருப்பை நாட்டார் அறியவேண்டியதற்காகத் தான் நானாயுமிருந்து திருமந்த ரத்தை வெளியிட்டருளினான். கிருஷ்ணாவதாரத்தில் அவனுக்கு

நித்திய நைமித்திக கருமங்கள் செய்து அடையவேண்டிய பலன் ஒன்றுமில்லைபாலானும், உலகத்தார் அவைகளை அனுஷ்டித்துப் பல னடைய வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் அவைகளைத் தான் அனுஷ்டித்துக் காட்டினான். தாசனுடைய சின்னங்களும் தினசரி களும் அவனது யஜமானனுடையவைகளைப்போல்வே யிருக்க வேண்டும். ஆதலால், எம்பெருமானும் தன்னுடைய அடியார் இருக்கவேண்டியதையும், அனுசரிக்கவேண்டியதையும் தெரிந்து கொள்ளும்பொருட்டு மாதிரி காட்டுகிறதாகவுமிருக்கிறது. பெரு மாளுக்குப் பக்தர்களை அழைக்கிற மாதிரி ஒரு கையும் (ஆஹ்வான அஸ்கமும்) அவர்களுக்குப் பாடமொன்றுமில்லாமல் அவர்களைக் காக்க அவர்கள் சேரவேண்டியது தன்திருவடி என்று காட்டுகிற மற்றொருகையும் (அபயாஸ்தமும்) இருப்பதுபோல இதை அடைந் தவர் பெறும்பேறு ஊர்த்துவ லோகமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டம் மேலே யிருக்கிறது, அதில் சேர்ப்பிப்பேன் என்று இந்த ரேகைகள் காட்டு வன ஆகவும் ஆம்.

மேலும், ஒவ்வொரு மதத்தினரும் அந்த அந்த மதத்தினருக் குள்ள குறிகளை அவரவர்கள் தெய்வங்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் இடுவதை நாம் பிரத்யக்ஷமாகக் காண்கிறோம். ஆகையால் அந்தத் திருமண்காப்பு ரேகையே ஒழியப்பாதமல்ல என்பதையும் இது அலங் காரமாகத்தான் தரிக்கப்படுகிற தென்பதையும் தெரிந்தவர்களுக்குச் சந்தேகத்திற்கே இடமில்லை.

இன்னும், சிலர் வேதமே பிரமாணம், வேதத்திலும் அச்சில் வந்த 108 உபநிஷத்துக்களே முக்கியம். அவற்றிலும் வாசுதே வோபநிஷத்தே முக்கியம்; அதில் சொல்லியபடி கோபிசந்தனத்தால் அச்சித்ரமாய் அதாவது நடுவில் இடைவெளியில்லாமல் ஒரே ரேகை யாய் முகமுதலான இடங்களில் தரிக்கவேண்டியதே முக்கியம். வேறு எவ்வித புண்டரமும் தரிக்கக்கூடாது. தரித்தால் நரகமே பலம். ஸ்மிருதி, இதிஹாசம் புராணம் முதலியவை பிரமாணமல்ல என்று சொல்லுகிறார்கள். இது பிரமாணத்தோடு சேராது. நான்கு வேதங்களும் முக்கியப் பிரமாணங்கள் என்பதும், அவைகளுக்கு அங்கங்களாகிய சிகைக்ஷ முதலியவைகளும், உபப் பிரம்மணங்களான ஸ்மிருதி முதலியவைகளும் பிரமாணங்கள் என்பதும் ஆரியர்களான சர்வஜன சம்மதம். பிரஹ்மஜ்ஞாநிகளாகிய, மனு, வியாசர் முதலான

பரமருஷிகளால் செய்யப்பட்ட சாஸ்திரங்களுக்கும் பிரமாணத்தைச் சொல்லி அந்தப்படி நீங்களும் செய்யவேண்டுமென்று பிரபலப் பிரமாணமான வேதத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது.

‘சுருதிஸ்மிருதிகள் என்னுடைய ஆஜ்ஞைகள், அவைகளை எவன் அதிகரிக்கிறானோ அவன் எனக்குத் துரோகி; என்னுடைய ஆஜ்ஞையை மீறினவன், எவ்வளவு பக்தி செய்திருந்தபோதிலும் அவன் வைஷ்ணவனே இல்லை’ என்கிற பகவானுடைய வாக்கியத்தை அனுசரித்தே இருக்கவேண்டியது, நமக்கு ஸ்வரூபமும் கடமையுமாகையால், சுருதிஸ்மிருதி இதிஹாஸ புராணங்களையும், அவைகளை அனுசரித்த சிஷ்டாசாரங்களையும், பிரமாணமாய் ஒப்புக் கொண்டு அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆகையால் வேதங்களைப்போலவே ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர சாஸ்திரத்தை வேத முதலான சாஸ்திரங்களிலே பிரமாணமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அவைகள் நிர்வானோபநிஷத்திலும், சதபத ப்ராஹ்மணத்திலும், சேஷோபநிஷத்திலும், பாரதாதிகளிலும், பிரசித்தமாயே இருக்கின்றன. ஆகமப் பிராமான்யம், பாஞ்சராத்ராக்ஷ முதலானவைகளிலும் காணலாம்.

எல்லா சாஸ்திரங்களையும் பார்த்தாலொழிய, ஓரார்த்தம் நிச்சயிக்கப்படமாட்டாது என்று வினங்கிய “சர்வசாகாப்ரத்யய” நியாயத்தினாலும், சாஸ்திரத்தில் ஓரார்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட வேண்டுமானால் ‘உபக்ரமம், உபசம்ஹாரம், அப்யாசம், அபூர்வதாபலம், அர்த்தவாதம், உபபத்தி ஆகிய எல்லாக் காரணத்தாலேயும் நிச்சயிக்க வேண்டுமென்ற நியாயம் ஏற்பட்டிருப்பதாலும், அவற்றை அனுசரித்தே எல்லா சாஸ்திரங்களின் அர்த்தத்தையும் பார்த்துத்தான் ஓரார்த்தம் ஸம்சயமற்று நிச்சயிக்கப்படலாம்.

ஆகையால் எல்லாப் பிரமாணங்களையும் ஒன்றுசேர்த்து, இடங்களுக்கு அனுகூலமாக, முன்பின் விரோதமில்லாமல் பெருள் தெரிந்துகொள்வதே தக்கது.

ஸ்ரீ:

அருளிச்செயலும் வ்யாக்யானங்களும்.

(48-ம் பக்கத்-தொடர்ச்சி.)

கர்மவசனான ஆத்மாவுக்குச் சரீரம் மாறிக்கொண்டே வரும் என்பதற்கு மகிழ்விதை திருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஜோதிஷ சாஸ்திரிகள் கணிதமிடுகிற காலத்தில் மகிழ்விதையை ஒவ்வொரு ஸ்தானத்திலும் வைத்துக் கணக்கிடுதல் மாபு. அவ்வாறு கணக்கிடுவதில் காலத்தில் நெய் ஸ்தானத்திலிருந்து வதை பெரிய ஸ்தானத்திற்கு மாறுவதுண்டு. அதுபோல ஆத்மா அல்ப சரீரத்தை விட்டு நல்ல சரீரத்தையுங் கொள்ளும்; அதைவிட்டு அல்ப சரீரத்தையுங் கொள்ளும். இவ்வாறு சுழன்றுவருகிற துக்கத்தினின்றும் நீங்கி ஸர்வகாரணமாயிருக்கின்ற ஸர்வேசுவரனைக் காணக்கருதுவார் சரீரத்தில் பற்றற்றிருத்தலாகிய உபாயத்தைக் கைப்பற்றவேண்டும். இன்றில் காணுதல் அரிது. இவ்விஷயம்,

“மகிழலகொன்றேபோல்மாதும்பல்யாக்கை
நெகிழமுயல்கிற்பார்க்கல்லால்—முநிழ்விரிந்த
சோதிபோற்றேன்றும்சுடர்பொன்னெடுமுடியெம்
ஆதிகாண்பார்க்குமரிது.

என்ற இப்பாசரத்தால் அறியலாம்.

* “படுநேவ வராடிகேவ க்லிப்தா ஸ்தலயோ: காகணிகா ஸுவர்ண கோட்யோ:,பவ மோக்ஷணயோ ஸ்த்வயைவ ஜந்து:க்ரியதே ரங்கநிதே த்வமேவ பாஹி”

என்ற இந்த சுலோகத்தில் பட்டர் ஜோதிஷ நூலார் சோகியை வைத்துக்கொண்டு கணிப்பாட்களென்று ஸாதித்தார். இக்காலத்திலும் அவ்வாறே கணிப்பதைக் காணலாம். முற்காலத்தில் மகிழ்விதையைபுங்கொண்டு கணிப்பதுண்டு என்று இதனால் ஊகிக்கப்படுகிறது.

* (இ-ள்) ஸ்ரீரங்கநாதனே! கணிதசாஸ்திரத்தில் வல்லுநனால் காணி ஸ்தானத்திலும், கோடிஸ்தானத்திலும் வைக்கப்பட்ட சோகியைப்போல் தேவரீரால் ஸம்சாரத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த சேதனன் மோக்ஷத்தில் வைக்கப்படுகிறான். இவ்வாறு ஸ்வதந்தராகிய தேவரீர் அடியேனை ரக்ஷிக்கவேண்டும், என்றவாறு.

ரஜோகுண தமோகுணமுடையவர்கள் சாஸ்திரத்தால் சொல்லப்பட்ட உண்மையான வழி பாதென ஆராய்ந்து அதன்வழிச் செல்லாமல் சகரபுத்திரர்கள் அசுவமேதபாகத்தின்பொருட்டுத் தங்களால் விடப்பட்ட குதிரை காணாதொழிய, அவர்கள், கண்ணிற்கண்டாரை யெல்லாம் 'எம் குதிரையை நீ பிடித்தாய்' என்று பிடிப்பது போலத் தங்கள் அறிவிற்கேற்றவாறு மனத்தோன்றியபடி கண்டதோர் தெய்வத்தைப்பற்றி 'இவர் எமது இறைவர்' என்று சுகைவடிவாயும் விக்ரஹவடிவாயும் அமைத்துத் தொழுகிறார்கள். இவ்வாறு தொழுகின்றவர்களுடைய தலையிலும், இவர்களால் தொழப்பட்ட தேவதைகளுடைய தலையிலும் திருவடியை வைத்தவனாகிய திருவுலகளந்த எம்பெருமானே தொழுதற்கு முக்ய மூர்த்தியாவான். இது விஷயம்,

“அவரவர்தாந்தாமறிந்தவாதேத்தி
இவரிவரெம்பெருமானென்று—சுவர்மிசைச்
சாத்தியும்வைத்தும்தொழுவர்உலகளந்த
மூர்த்தியுருவேமுதல்”

என்று இப்பாட்டால் விளக்கலாயிற்று.

சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாக்களாகிய பிருஹ்ம, விஷ்ணு ருத்ரமூர்த்திகளே முக்யராவார்கள். அவருள்ளும் கடல்வண்ண முடைய ஸர்வேசுவரனே முக்யனாவான். இவனுடைய அருளைப் பெறுவதே புருஷார்த்தமேயன்றி மற்றவர்களின் அருளைப்பெறுவது வீணும். இவ்விஷயம்,

“முதலாவார்மூவரேஅம்மூவருள்ளும்
முதலாவான்மூரிநீர்வண்ணன்—முதலாய்
நல்லானருளல்லால்நாமநீர்வையகத்துப்
பல்லாரருளும்பழுது.”

என்று இப்பாட்டால் விவரிக்கலாயிற்று.

இதைப்பற்றி, “பேற்றுக்கு உபாயம் அவன் நினைவு” என்று ஸ்ரீவசனபூஷணத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஸர்வேசுவரனது குணவிசேஷங்களை யாவராலும் அறியமுடியாது. அவன் ஈடுமெடுப்புமி லீசனாயிருப்பான். “தனக்குந் தன் தன்மையறிவரியான்” என்றால் பிறர்களால் அவனது தன்மைகளை

யறிவதெவ்வனம்? அவனது இயல்பெல்லாம் அறிந்தோம் என்பவர்களே அறிவிவிகளாவார்கள். அறிதற்கரியர் நென்றறிந்தவர்களே விசேஷஜ்ஞானமுடையவராவார்கள். “அறிந்தனவேதவரும்பொருள் நூல்கள், அறிந்தனகொள்கவரும்பொருளாதல்” என்று நம்மாழ்வாரும் வேதங்களும் அறிதற்கரிய பொருளென்றே அறிந்தன வென்று அருளியதாலுமறியலாம். இது விஷயம் இங்கு,

“பேரோவாப்பிதற்றல்லல்லெம்பெம்மானே
ஆரேயறிவாரதுநிற்க—நேரே
கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தங்காண்கிலான்கண்ணன்
அடிக்கமலந்தன்னையன்”

என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவனது பெயரை எவரும் அடைவுகெடப் பிதற்றலாமேயன்றி அவன் தன்மையை முழுவது மறியமுடியாது. ஏனென்றால் அவனது திருநாபிக்கமலத்திலிருந்து அவனால் ஒதுவிக்கப்பட்ட பிருஹ்மாவும் அவனது திருவடிகளை யறியான் என்றவாறு.

கடற்கரையில் குடிசை கட்டிக்கொண்டிருந்தாலும், கடலை அளவிடமுடியாததுபோல, ப்ருஹ்மா ஸர்வேசுவரனுடைய திருநாபிக்கமலத்திலவதரித்தும் அவன்தியல்பை யறியமாட்டான்.

இதனால் ஸர்வேசுவரனது தன்மையை யறியமுடியா தென்பதற்குக் கைமுதிகந்யாயத்தால் எடுத்துக்காட்டியபடி.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:

நன்கொடை.

—

நமது பத்திரிகை, பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் நிலைபெற்று வளர்வேண்டியதற்காகப் பொருள்படைத்தாரெல்லாம் பொருளுதவிபுரிய வேண்டுமென்று முன் தெரிவித்துக்கொண்டதற்கேற்ப ஸ்ரீமத்பாமஹம்ஸேத்யாதி திருக்குறுங்குடி ஸ்வாமி திருவுள்ளமுவந்து பொருளுதவிபுரிந்ததோடு, கீழ்க்குறிப்பிடப்பெற்ற சில ஸ்ரீமாந்

களும் பொருளுதவி செய்தார்கள். இவர்கள் நன்றி எழுமையும் மறக்கற்பாலதன்று. இதுபோல இன்னும் பல ஸ்ரீமாந்தளும் பொருளுதவிபுரியவேண்டுகிறேன்.

ஸ்ரீமாந். வரயோகி ராமாநுஜ தாஸரவர்கள். ரூ. 25—0—0

(நிகமம் ஜமீன்தார் சாரிட்டி. ஸ்ரீரங்கம்)

„ சொ. ச. நாகமணிசெட்டியாடவர்கள் ரூ. 25—0—0

(ஸ்ரீரங்கம்)

„ இ. ராகவராமாநுஜ தாஸரவர்கள். ரூ. 25—0—0

(ஸ்ரீரங்கம்)

செல்லம்மாள் ரூ. 25—0—0

(ஸ்ரீரங்கம்)

ப. அ.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

மதிப்புரை.

ஸ்ரீ பாஷ்யம்.

[ச்ருதப்ரகாசிகாஸஹிதம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.]

பகவதம்சபூதரான ஸ்ரீ வேதவியாஸபகவான் அருளிச்செய்த சாரீரகமென்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரமானது, வைதிகஸமயத்தைப் பாதுகாப்பதற்கோர் அடிநிலை உள்ளது. ஏனைய சாஸ்திரங்களின் உண்மையை அறிதற்குறுதுணையாந்தகையது. ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப ரூபகுணங்களை யெல்லாம், செவ்வனே வெளியிடுஞ் சிறப்பு வாய்ந்தது. இத்தகைய பெருமை சான்ற ப்ரஹ்மஸூத்திரத்திற்கு பகவத் ராமாநுஜாசார்யர் “ஸ்ரீபாஷ்யம்” (விரிவுரை) அருளிச் செய்தனர். பின் இந்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ஆழ்பொருளை யறிவதற்குச் சுதர்சனபட்டர் “ச்ருதப்ரகாசிகை” என்னும் ஒருரை அருளிச்செய்தனர்.

தனர். இவ்விதரண்டுரைகளும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பூர்ணபாண்டித்ய முடைய வர்களாலே அறிபத்தக்கனவாயிருக்கின்றன. ஏனையோர்களும், இந்தப் பாஷ்யத்தின் உண்மையை யறிந்துகொள்வதற்குத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு இன்றியமையாததாலால் இதற்கென்றே ஒரு சங்கங்கூடி இதைத்தமிழில் மொழிபெயர்க்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துத் திரிசிரபுரம் ஸெயின்ட்ஜோஸப் காலேஜ் ஸம்ஸ்கிருத தலைமைப்பண்டிதர், மஹாவித்வான், ஸாரஸ்வத ஸாரஜ்ஞர், கவிசிகாமணி, ஸ்ரீ. உ. வே. டி. வி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமிகளால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு இது காலம் முன்று சஞ்சிகைவரை அச்சிட்டுப் வெளிவந்துள்ளன மேலும் வரும்.

ஸ்ரீபாஷ்யத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புச் சங்கத்தாரோடு தீர்வாக மெம்பராகச் சேர விரும்புவோர் ரூபா (100)ம் போஷக மெம்பராகச் சேரவிரும்புவோர் ரூபா (25)ம் கொடுக்கவேண்டும். வெளிவந்த சஞ்சிகை வாங்க விரும்புவோர் கீழ்க்கண்ட விலாசதாருக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீபாஷ்யத் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு முதல் சஞ்சிகை ரூ. 1-4-0

இரண்டாவது சஞ்சிகை ரூ. 0-10-0

மூன்றாவது சஞ்சிகை ரூ. 0-12-0

விலாசம்.

T. D. இராமஸ்வாமி நாயுடு,

திருப்புறம்பயம், P. O. கும்பகோணம்.

ஸ்ரீ:

சாத்தாத ஸ்ரீவைஷ்ணவன்.

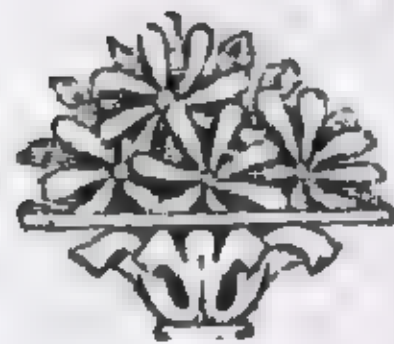
இது, K. அழகரையரவர்களால் சேலம் செவ்வாய்ப்பேட்டையினின்றும் மாதமொருமுறை வெளிவரும் ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை. பலவகுப்பினரும் பல்லாறுகத் தம்முன்னேற்றத்தைக் குறித்து உழைத்துவருகிற இக்காலத்தில்பண்டைக்காலந்தொட்டுப்பகவத்கைங்கர்யது ரந்தரர்களாய்ச் சீருஞ் சிறப்புமுற்றுவருகிற சாத்தாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்

களின் முன்னேற்றத்தை முன்னிட்டு ஒரு பத்திரிகை தோன்றுதல் இன்றியமையாததொன்றும். படிப்பவர்க்கு இனிமையப்பத் தெள்ளிய தமிழ்நடையில் சாத்தாத ஸ்ரீவைஷ்ணவகுலாசார சீர்திருத்தங்களும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்த விஷயங்களும், நீதிகளும், பொது விஷய நிகழ்ச்சிகளும், பிறவும் இதில் எழுதப்படுகின்றன. இங்ஙனம் பலவிஷயங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றமையால் இது, சாத்தாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேயன்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தச்சார்பினரானும், பிறரானும் போற்றப்படும் பெற்றியதே. இது நிற்க, பத்திராதிபரின் முயற்சியும், நோக்கமும் போற்றத்தக்கன. இப்பத்திரிகை மேன்மேலும் அபிவிர்த்தியடைந்து நிலையுறுமாறு ஸ்ரீய:பதியாகிய ஸர்வேசுவரன் அருள்புரிவானாக.

இதன் சந்தா விவரம்.

இராஜ போஷகர்களுக்கு	ரூ. 50—0—0
போஷகர்களுக்கு	ரூ. 10—0—0
அபிமானிகளுக்கு	ரூ. 5—0—0
சந்தாதார்களுக்கு	ரூ. 2—0—0

சாத்தாதஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஆபீஸ்,
6, 7, முனியப்பன் கோவில் தெரு.
சேலம் செவ்வாய்ப்பேட்டை.

பாலொடுநெய் கூட்டியொரு சங்குநிறைத்துமணி

வாயினிடை காட்டிவிரல் கொண்டுதெறிக்கமுது

பாகுபடு தேக்கொடுக டைந்துகுடித்தவுடன் முறையாலே
பாலடையை நீக்கிமுடி நினறுசுழற்றியது

பூமிமிசை மூக்குறீமுன்னுநகவிழ்த்துவிடுகை
பாணிகொடு மீட்டுமுடலங்கமுலுக்கியிரு தொடைமேற்கொண்

டேல்முது நீர்க்கொடு குடைந்துதுடைத்துமணி

மேவுபொடி போட்டுமெய்தி மிர்ந்துநிலப்பொடியி

னேருமொரு காப்பினிதணிந்துயர்தொட்டிலினுள் வளர்வாயென்

றேடுசெறி சேக்கையிலு கந்துகிடத்திரனி

கோசலைப ராக்கறவி ருந்துவளர்க்குமபி

ராமகம லாக்ஷரகு நந்தன²நற்பெரிய பெருமானே.

[குறிப்பு:— புனல்-நீர். தருக்குதல்-களிகொள்ளுதல். புயல்-மேகம். மதங்கயம்-மதத்தையுடைய யானை. படை-சேனை. கால்-காற்று. விசை-வேகம். கலம்-கப்பல். பொறை-பொறுமை. பூச்சான்-பூசான்-பிராமணன். கவி-வித்துவான். அவை-ஸபை. சீலம்-அழகு. கவி-செய்யுள். மடந்தை-பெண். நர்ணமறு கோற்றொடி-வெட்கம் இல்லாதபெண். கோற்றொடி-வளைந்தவளைகளையுடையாள். பொருளிலாக்குறைபிறந்த நலத்திளமை-தரித்திரனுடைய யெளவனம். கதிரார்னிதேசு மருவர்க்கமலம்-சூரிய காந்திபொருந்தாததாமரை. மறை-வேதம். இருதாட்டுணை-பெரிய இரண்டு திருவடிகள். தெறிக்கஅழுது என்று விரித்துக்கொள்க. பாகு-குழம்பு. தேக்கு-ஏப்பம். முடி-தலை. பாணி-கை. உலுக்கி-குலுக்கி. திமிர்ந்து-பூசி. வளர்தல்-தூங்குதல். ஏடு-பூவிதழ். செறிதல்-நிரம்புதல். சேக்கை-அணை. நனி-மிக. பராக்கற-அசட்டை நீங்க.]

1. மருங்குகவிழ்த்து. 2. மெய்ப்பெரிய.

17. மகபதியே தாணுவேரிதி தருமணியே மேகமேயென
மகிமைகளே கூறி¹நீளிர வலராஞ்ஞர்
வருபொழுதே நேனெனாகை முகமுடனே யோடிவாருமின்
மனமதுநா னுதுகேளுமின் எனவோதித்
தகைபெறவே வீசமேலவர் ப்ரியமொடுகா னுது²வாழ்வறு
சதிரிலியாய் லோபியாய்மிடி யனுமாகித்
தளர்வுறமா ப்ரியாசிய லெனையடியா ரோடுமேதகு
தலைமையினு லாளுநாளினி யொருநாளே
முகிலினேநே ரானமேனியும் வளைநிகரே ரானகீவமு
முறுவலுமா வேததாலுவு மணிவாயும்
முகமுமிரா ஜீவலோசன யுகளமுநீ னுமரேகையும்
முடிபுனையா லோலமாலையும் இருகாதும்
அகலியபூ னாரமார்பமும் இகலியவா ஜாதுவாகுவும்
அபிநவவா ரீஜநாபியும் அரைஞாணும்
அதிவிதபா தாதிகேசமும் இளமையும்³ லாவினோதமும்
அழகியரா மா³பராபர பெருமானே.

[குறிப்பு:— மகபதி-இந்திரன். தாணு-சிவன். நிதிதருமணி-சிந்தாமணி. இரவலர்-யாசகர். வீசதல்-கொடுத்தல். மேலவர்-பெரியோர்களை. லோபி-உலுத்தன். மிடி-தரித்திரம். மாபாவி-மஹாபாபி. முகில்-மேகம். வளை-சங்கு. ஏர்-அழகு. க்ரீவம்-கழுத்து. முறுவல்-புன்சிறிப்பு. தாலு-நா. இராஜீவலோசனயுகளம்-(இராஜீவம்-தாமரைப்பு. லோசனம்-கண். யுகளம்-இரண்டு.) செந்தாமரைப் பூப்போன்ற இணைக்கண்கள். நாமரேகை-திருமண்- (வரை)கோடு. புனை-தரித்த. ஆலோலமர்லை-அசைகின்ற மர்லை. பூண்-ஆபரணம்-ஆரம்-மர்லை. இகலிய-ஒத்த. ஆஜாதுவாகு-முழந்தாள்வரைநீண்ட கை. அபிநவம்-மிகப்புதியது. வர்ரீசம்-தாமரை. நாபி-உந்தி. அதிவிதபாதாதிகேசமும்-அநேகவிதமான திருவடிமுதல் திருமுடியீறாக உள்ள அவயவங்களும்.]

18. தாதையெனு முந்துவித் திணையொரு
தாய்வயிறெ னுந்தனிப் புலமிசை
தாழ்வறமு யன்றுவித் தியுமது பயிராகச்
சார்வினைக ளென்றுமுற் பெருகிய
நீரினைவ கைந்துகட் டியுநெடி
தாய்மிகவ ளர்ந்துமுற் றியவழி கிளைவானுற்
நாதரொடு வந்தறுத் துவலிய
பாசமது கொண்டிழுத் தொழிவறு
தூரமனை சென்றுபுக் கொரிவிழி முதுகாலன்
சோபனமு டன்புசித் திடும்வகை
யாகியபெ ரும்பிறப் பறவொளிர்
தூயபத பங்கயத் தொருதின மடைவேனோ
பாதமிசை தண்டையொப் பனைசெய்து
மேதகுச தங்கைகட் டியுமறை
பாடுமொரு கிண்கிணித் திருவரை யதுசேரப்
பாணி¹கிரி சங்குறப் புலியுகிர்
தாழ்வடமு ரம்பொருத் தியுமிரு
பாரகுழை குண்டலப் பையெழு முடிமீதிற்
கோதைமலர் கொண்டைசற் றியுதுத
னுமொடு சிந்துரப் பொடியது
கோவியுமி லங்குசட் டியுமதி னடுநாலக்
கூரெழின்மு கந்திருத் தியுமுடை
யாடையைவி சிந்துடுத் தியுமொரு
கோசலைய லங்கரித் திடவளர் பெருமானே.

[குறிப்பு:— வித்து-விதை. புலம்-நிலம். வித்தியும்-விதைத்தும். காலன்-யமன். புசித்தல்-உண்ணல். பதபங்கயம்-பாததாமரை. ஒப்பனை-அலங்காரம். மேதகு-மேலானதகுதியையுடைய. மறை-வேதம். கிண்கிணித்திருவரை

யெனச் சந்தனோக்கித் தகரவொற்றிரட்டித்தது. புலியுகிர்-புலிநகம். (சிறுவர்க்கு
நோய் சீர்முதலியன அணுகாதிருத்தற்பொருட்டுப் புலிநகத்தை ஆபரணத்திற்
சேர்த்துத்தரிப்பது பண்டைவழக்கு.) தாழ்வடம்-தாவடம்-மாலை. உரம்-மார்பு.
பராகுழை-பெரியகாது. ப்ரைப-ஒளி. குண்டலம்-ஒரு காதணி. கோதை-மாலை.
துதல்-நெற்றி. நாமமொடு சிந்தரப்பொடி-திருமண்காப்பும் பூநீர்நீணமும்.
கோலுதல்-அமைத்தல். நால-தொங்க. விசிந்துடுத்தியும்-இருக்கிக்கட்டியும்.]

19. ஓவேதனை முற்றும் பெருகிய
மாயவு டற்பைங் குளமிசை
வீசுவ லைத்திண் கயிறுகொ
மீனாட பப்புண் படிவொரு
காலனி முக்கும் படிபடி
மீதினாழைக்கும் பிறவிய
போதொடி ருக்கும் பரிமள
வாசமெ னப்பொன் கிளரொளி
போலுமெ னச்செஞ் சொலினுறு
போதம னக்குந் திருவடி
மீதுச ருத்தொன் றிடவநு
பூதிப டைக்கும் பாகதி
நாதமு றத்தண் டைகள்பல
கீதமெ முக்கின் கிணிமணி
நாவசை யத்தண் டெளவள
நாலவு டிக்குஞ் சிறுதுகில்
சோரமி முற்றுங் குதலைக
ணவுத வத்தும் பிகளுறு
கோதைநெ கச்சிந் துரறுதல்
வேர்வுத ரக்குண் டலவொளி
சூரமு கத்தின் ப்ரைபெயழ
கூடிவ ரச்செந் தளிர்நடை
கால்பத றத்தம் பியரொடு
கோசலை முத்தங் கொளவரு

பெருமாளே.

[குறிப்பு:—படிமீதில்-பூமியினிடத்து. உழைக்கும்-வருந்துகின்ற. போது-
புஷ்பம். போதம்-ஞானம். அதுபூதி-அதுபவம். பாகதி-மேலானபதவி. நாதம்-
ஒசை. கீதம்-இசை. துளவளவியமாலை-திருத்துழாய் கலந்துதொடுத்தமாலை.]

20. ஓநெதி சேர்மித வைபின்வருமோ
நீரைவிட வேகுமு தமுமெழுமோ
ஒடைவடி வாயவர வரவதனமீன்
ஊணிநெடு போவது பசியலவோ
தீபவொளி தானறு நெயினளவே
யோகையுறு மோவிலை மகண்மனநேர்
நாடிநெடு போய்வெயில் விழவிலையோ
நாளினுட னேயுயிர் செலுமினிநீ
நாளைபெனி லோவச் மலவுடனே
ஞானநிலை சேர்ப்பா கதியுறுமா
நீடுமுகி லேயென துகண்மணியே
ஞானவடி வேரகு குலபதியே
நீலமலை யேதய ரதன்மகனே
நீர்கள்சொரி கோதுகர் வனதரவோ
நாமமிட வோதுயில் கொளவிடவோ
நீதியினை யாருழை கொடுசெலவோ
யாடைபுனை கோவரை வடமணிகோ
கோதைசெரு கோகுழை யினையிடுகோ
வாழிவிரன் மோதிர நிரைசெரிகோ
நூரவணை யாமுலை யமுதருளா
நேயமுறு கோசலை மடிமிசைசீ
ராடுமர சேயயன் முதலிமையோர்

பெருமாளே.

[குறிப்பு:—மிதவை*தெப்பம். வடிவாய்வரவர-வற்றவற்ற. ஓடை-நீரோடை. ஓடை-வீருப்பம். நாயிறு-சூரியன். வெயில்-ஒளி. முகில்-மேகம். துகர்வன-புசிப்பவற்றை. துயில்-நித்திரை. இனையாருழை-தம்பிகளிடத்து. மடிகோலி-மடிகட்டி. ஆடை-வஸ்திரம். செருகோ-கூந்தலுள் மறைத்து முடியவோ.]

21. தொந்தி சரிய மயிரே வெளிறநிரை
தந்த மசைய வுடல்போய் வளையவுடை
தொங்க வொருகை தடிமேல் வரமகளிர் நகையாடித்
தொண்டு கிழவ னிவனா ரெனவிருமல்
சின்கி னெனாந் துரையே குழறவிழி
துஞ்ச குருநி படவே செவிடுபடு செவியாகி
வந்த பிணியு மதிலே மிடியுமொரு
பண்டி தனுமெ யுறுவே தனையுமிள
மைந்த ருடைமை கடனே தெனமுடுகு துயர்தானும்
மங்கை யழுது விழுமோ சையுநமனு
நின்று சருவ மனமே சிதறவுயிர்
மங்கு பொழுது கடிதே கருடன்மிசை வரவேணும்
எந்தை வருக ரகுநா யகவருக
மைந்த வருக மகனே யினிவருக
வென்கண் வருக வெனதா ருயிர்வருக வபிராமா
இங்கு வருக வரசே வருகமுலை
யுண்க வருக மலர்குடுகவருக
வென்று பரிவி னெடுகோ சலைபணுகி விளிபோது
சிந்தை யிளக வரைஞா னெனகிழவளர்
குஞ்சி யலைய துதல்வேர் வசையவிரு
செங்கை மருவு கிரிதாழ் வடமசைய மணிவாய்நீர்
சிந்தி யொழுக நகையே பெருகவொரு
தம்பி தொடர முதிரா நடைபொடவள்
செம்பொன் மடியி லினிதே நிய¹கரிய பெருமானே.

[குறிப்பு:— தொந்தி-உயிறு. வெளிற-வெண்மைநிறமடைய. நிரைதந்-தம்-வரிசையாயமைந்தபற்கள். நகையாடி-சிறித்து, உரை-பேச்சு. துஞ்ச-குருடு-உறக்கத்திலுள்ள பார்வையற்றநிலை. பிணி-நோய். மிடி-வறுமை. பண்டி-தன்-வித்வான். மெய்-சரீரம். உடைமை-சொத்து. கடன்-பிறர்க்குத்தாவேண்டியது. முடுகுதுயர்-எதிர்த்துவருகின்றதுயர். நமன்-யமன். சருவ-கிட்ட. கடிதே-சீக்ரமாக. பரிவு-அன்பு. விளிபோதில்-கூப்பிடும்பொழுது. குஞ்சி-சிகை.]

22. ¹கதிர்த்தகுடைக்கீழ் முற்படு தண்டிகை
யெடுத்தலைப்பா ரக்கரி யின்சிறு
கழுத்திலிடுப்பார் கத்திகையின்புற மசைவார்தங்
கனத்தபொருட்போய் மெத்தமு றிந்துத
முடைத்துகிலற்றே வட்டக ருந்துணி
²கசக்கியுடுத்தே வெட்டுதல் ³கிஞ்சிது மிலராகிப்
பதைத்துநடுக்கா மற்றொர்பு றங்கடை
மிதித்திடர்பட்டே ⁴யச்சமு ளங்கொடு
பசித்தனமப்பா பிச்சையி டென்றுயிர் தடுமாறிப்
பதைப்பர்தவித்தே நிற்பது கண்டுமொர்
நிலைப்பரிவுற்றே கெட்டம னம்பெறு
பணத்தைமகத்தா கக்கரு துந்துய ரொழியாதோ
இதத்தொடுசெற்றா நத்திடு தம்பியர்
நிழற்சுவடொத்தே நட்பின ணைந்திட
வெடுத்து வளர்த்தே நற்சவு ளங்களொ பெவிதம்
எனைத்துமியற்றா வற்பகல் சந்தத
நிலைப்பிரிவற்றே கைக்கொடு முந்திய
வியற்கைமனுப்போல் கொற்றவ னின்புற வளர்நாளின்
மதிக்குவிளக்காய் மிக்கரு ணங்களொ
யெயர்க்குயிரொத்தே யுட்புற மெங்கணு
மயக்கறவுற்றே முற்றுமு ணர்ந்தும ⁵துணரார்போன்

மறைப்பொருள்விக்கு னத்தடை வென்பது

படைத்திடுசொற்கீ தத்தொட்டங்கலும்

வசிட்டரிடத்தே கற்றுவி ளங்கிய

பெருமாளே.

[குறிப்பு:—கதிர்த்த-விளங்குகின்ற. தண்டிகை-சிலிகை. பாக்கரி-பெரியயானை. கத்திகை-மாலை. புறம்-மெய். துகில்-உடை. கிஞ்சிதம்-சிறிதும். புறங்கடை-தலைவாசல். மகத்து-பெரிது. நத்திடு-விரும்புகின்ற. சுவடு-அடையாளம். சவுளம்-குடும்பிவைத்தல். உபவீதம்-பூணூற்சடங்கு. எனத்தும்-எல்லாம். இயற்று-செய்து. அற்பகல்-இரவும்பகலும். சந்ததம்-எப்பொழுதும். கொற்றவன்-அரசன்-தசரதன். (சந்தநோக்கி, வட்டக்கருந்துணியென்பது ஒற்றின்றி 'வட்டகருந்துணி' என வந்தது 'வட்டத்தாடு' என்பிருக்கவேண்டியது சந்தநோக்கிப் 'பதைத்துநடுக்கா' என நின்றது வலித்தல்விகாரம்.)

23. மாலைகுந்தள பந்திபுனைந்துபொன்

னோலையின்குழை யின்கண்ணிந்தெதிர்

வாடுகின்றம ருங்கினுறுங்கலை

யதுசேர

வாண்முகம்ப்ரபை கொண்டொளிர்சிந்தூர

ரேகைமுந்தவ ரைந்துதனங்களின்

வாசகுங்கும சந்தகிலிங்கித

மொடுபூசி

மேலிலங்குக நும்புநறுங்கொடி

தோளமுந்துந லஞ்செய்துமென்பத

மீதுதண்டைசி லம்புசெறிந்தினி

2 நுமராயம்

மேவுநன்பதி யிங்கணிதென்றிறை

சோலையின்கண கன்றிடலென்றுவிர்

தாவில்வஞ்சகர் முன்சொலியென்றமிழ்

கெடலாமோ

நீலமஞ்சவி ளங்கியபங்கய

மானகண்கைமு கஞ்சரணங்கொடு

நீணிலந்தனில் வந்துபுகுந்தென

வழகாகி

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

நேசமும்பரி வும்பெறுதமபியர்

முவரும்புடை நின்றுமகிழ்ந்திட

நேரின்மங்கையர் சிந்தைசெழுங்கனன்

மெழுகாகக்